

lykkes at faae ham straffet for det Forhold. Men nu forekom det formodentlig Assessoren, at det kunde være rart at statuere et Exempel til Skræf og Advarsel for Andre i denne Sag, og han fandt da paa i Slutningen af Forhørene, da han ikke kunde overbevise ham om noget Andet og faae ham straffet, at spørge: „Hvorledes er det egentlig med Dem, har De Erhverv, har De Existensmidler?“

Sa, det havde han. „Thi ellers er det jo bedst, at De bliver udivist, det er ikke værd at have Dem gaende her og stime sammen.“ —

Sa, jeg veed ikke, om han brugte selve det Udtryk, men det var da saadan noget Lignende. „Det er vist bedst, at De bliver sendt ud af Landet og sendt hjem, hvis De ikke har Existensmidler.“

Vertil sagde saa Manden: „Sa, jeg har ganske vist givet Afstald paa min Meester, nu da jeg gik ind, men jeg agter at søge mig en ny Meester, og desuden har jeg Arbejde hjemme for private Kunder, for Øvrigt har jeg ogsaa Penge i Lommen.“

Manden havde været her i længere Tid, havde Opholdsbog og havde fuldstændig Ret til at være her ligesom andre Mennesker, som have erhvervet sig Ret til at opholde sig her paa den i Loven af 15de Mai 1875 foreskrevne Maade, der, saavidt jeg forstaar den, kun berettiger til at udvise Udlændinge, naar de ere uden Erhverv og Existensmidler, forsaavidt det da ikke er Forbrydere, der begaa noget Lovstridigt. Nu var der jo imidlertid ikke mod denne Mand bevist, at han havde begaaet noget Ulovligt. Man var nødt til at lade ham, han var erkjendt for at være uskyldig, men ligesuldt havde man Lyst til at komme af med ham. Grunden er mig fuldstændig ubekjendt, man begrundede det ikke. Man gjorde gjældende, at han var uden Existensmidler. Man sendte ham ud af Landet, han blev transporteret af Politiet ud paa Dampskibet. Han forlangte at betale sin Billet selv, thi han havde Penge; Politiet negtede ham det. Han kom over til Sverig, og man forlangte af det svenske Politi, at det skulde transportere ham videre, men dette Politi negtede det. Da han fik Leilighed til for Herredsfogden at forklare, hvorledes det hang sammen, saa sagde denne: „Seg tan ikke gjøre Noget, De har Ret til at gaa, hvorhen de vil.“

Jeg henstiller nu til det høie Thing og den ærede Minister, om de virkelig tro, at vi eller Retsautoriteterne her i Landet ere tjente med, at vi stille os saaledes overfor Udlændinge og Udlandets Arbeidere, at vi uden videre udvise dem, naar de ere hæderlige Følk, og naar man ikke kan overbevise dem om at have gjort det Alleringeste eller i det Høieste, at de

have gaaet paa Kongens Nytorv sammen med andre Mennesker. Det forekommer mig, at, naar der ikke fremkommer andre Oplysninger i den Henseende, hvad den ærede Justitsminister maaste sidde inde med og kan meddele os, saa ser det Hele meget forunderligt ud.

Dette er det Væsentligste af, hvad jeg har at berette om denne Sags Fakta, saa vidt de ere komne til min Kundskab, og jeg skal nu afvente, hvad de vedkommende Autoriteters Foresatte, den ærede Justitsminister, kan og eventuelt vil oplyse mig og de øvrige Medlemmer af Thinget om med Hensyn til hvad der er foregaaet i denne Sag, som kan behøje Sagen paa anden Maade. Det kan jo være, at den ser ganske anderledes ud, naar han kommer til at være ved den. For os, som staa udenfor og have set paa denne Sag, er den saaledes, som jeg har fremstillet den. Og det er ret karakteristisk, at der indtil i Lørdags ikke har været et eneste Organ, saavidt det er kommen til min Kundskab, af dem, som repræsenterer den offentlige Mening her i Landet, der have talt mod de Beretninger, der ere komne frem angaaende denne Sag, eller have taget det Forhold i Forsvar, som Autoriteterne eller den vedkommende Arbejdsgiver har gjort sig skyldig i overfor disse Arbeidere. „Avisen“ har først i Lørdags skrevet en meget lang Artikel om Forholdet, men det forekommer mig — og jeg antager, at alle ærede Medlemmer, som have læst den, ere enige med mig deri — at være et aldeles fortvølet Forsøg paa Forsvar. Der tales om et skarpt Instrument . . .

Formanden (Høgsbro): Det ærede Medlem behøver ikke her i Salen at gjen-drive, hvad der er fremkommet i Madene.

Forespørgeren (P. Holm): Ret, ganske vist, jeg behøver det ikke. Jeg bemærkede kun, at nævnte Organ er det eneste, der har taget offentlig til Orde til Fordel for dem, der ere implicerede paa den anden Side i den Sag, og at dette Forsvar er af den Bestaaffenhed, at jeg mener, at de, som det gaar ud paa at forsvare, ere daarligt tjente dermed. Da nu imidlertid vor Retspleie er af en saadan Natur, at der hviler en meget stor Hemmelighedsfuldhed over Alt, hvad der foregaar, kan det jo være, at der er ganske andre Forhold, der nu kunne komme frem, som ere Borgernes ubekjendte og ogsaa mig, som er anmodet om at paatale det Skete, ubekjendt. Det skal interessere mig og selvfølgelig ogsaa mange Andre baade i og udenfor denne Sal at høre disse For-